

UNITED DEADLOCK  
OF LUŠTĚNINY

Škola vás nepří-  
praví pro život!

A.S.A.  
1298  
3

S.A.  
17

A.S.A.  
1298

žena & muž

confess  
Strom

antiKRTST

SPELLCROSS



Vážení čtenáři, to, že vyšly další Luštěniny, pro vás jistě není překvapení, neboť je právě držíte v ruce. Někdo byl možná nemile překvapen tím, jak pozdě spatřily světlo světa, někdo zase mile překvapen tím, že vůbec vzniklo další číslo. Tak či onak je to již za námi a opět se můžete začíst do článků a příspěvků napsaných a dodaných vámi a vašimi spolustudujícími. Poděkujeme jim, zaslouží si to.

Podívejme se teď ještě jednou na to, jak takové Luštěniny vznikají. Na začátku je šéfredaktor, kterého se všichni ptají, co v těch Lušťovkách bude. On zatím nic neví a s hrůzou a zoufalou prosbou v očích se vydává na lov lidí. Neloví však puškou, ale laskavým slovem. A to je, zdá se, důvod, proč je lov dlouhý a jeho úspěšnost ne snad minimální, ale prostě nedostačující. Prostě nic moc. Je-li uloveno dostatečně lidí, šéfredaktor jim sdělí, co od nich potřebuje a sbírá další náměty a inspirace. Poté následuje první pracovní fáze, která vypadá takto: Nic se neděje, pouze pár snaživých či zodpovědných donese své příspěvky. Ve druhé pracovní fázi je situace obdobná, jen s tím rozdílem, že již probíhá po uzavěrci čísla. Zhruba po dvou týdnech po uzavěrci je již sebrán materiál k necelým dvěma třetinám Luštěnin a začínají se připravovat obrázky. Výběrčí příspěvků (většinou šéfredaktor), grafik a vedení školy začínají být den ode dne více a více nervózní, neboť Luštěniny měly být již dávno vydané. Nezaplňený prostor poté vyplňují členové redakce, kteří mají zrovna čas něco psát a Luštěniny se pomalu dokončují. Potom přijde korektura, grafická úprava a tisk...

Tak abych to shrnul. Z vás něco dostat, to je tedy problém. To, co jsem měl slíbeno a nedostal jsem to, by vydalo snad na další číslo. A nesmíme zapomínat na další věc. Redakce už je stará! Většinová účast septimů v redakci sice není nic strašného, ale pomalu a jistě se nám blíží maturita a volného času je stále méně a méně. Připočítá-li se k tomu lenost a jiné rušivé elementy, dospějeme k závěru, že se příští rok drasticky sníží počet příspěvatelů.

Na závěr tedy budiž jasně řečeno toto: Končí třileté aktivní působení septimánů v redakci Luštěnin. Naše další pomoc již nebude moci dát Luštěniny dohromady a je tedy na vás, na našich mladších následovcích, abyste je po nás převzali. Rádi vám předáme své zkušenosti a rádi vám budeme pomáhat, budete-li mít zájem. Zbývá však ještě jedna otázka. KDO TO ZA NÁS VEZME?

Pokud někdo znáte odpověď, přihlaste se. Luštěniny na to již dlouho čekají.

Zbývá jen doplnit, že toto není žádné ultimátum. Tak to prostě je. Nám se to nelíbí stejně jako vám, ale dělat se s tím mnoho nedá. Takže těšme se na další - novou - generaci Luštěnin.

A ještě něco málo k obsahu. Tyto Luštěniny jsou psány pro vaše pobavení více, než kterékoli předtím, takže seriózních informací zde najdete poskovnu. Na druhou stranu doufám, že se budete skvěle bavit, protože od toho tu Luštěniny máme. Tak tedy přeji příjemnou zábavu.

Pavel Medvěd Svoboda

P.S. Snad každý, kdo si během posledních třech čísel přečetl podpis pod úvodníkem či ještě lépe tiráž, zjistil, jaké drastické změny se děly na postech nejvyšších a jak bouřlivě se rodila nová čísla. Přestože to byl porod dlouhý a zmáhavý, každé nové dítě bylo zdravé a silné. Vždy se jednalo o číslo, které bylo opět o krok dále než to předchozí a také vždy v něčem jiné.

I to Pavlovo je ze zcela jiného soudku: vyzrálé, vzdělané, lidské, náročné i zábavné, krásné ale i trochu smutné. Přesně takové, jaké si zaslouží „to naše poslední“ být. Je na čase předat otěže.

Petr Váňa

Téma: Žena a muž 4, Sport: Šerm 6, Filozofie: Antikrist 8, Škola: Strom, Fun English, Perly z testů, Murphy 9, Sex: Historie antikoncepce prezervativ, Tvorba: Zpráva o studiu, Taneční 11, Speciální jednotky: Šestý stíhací sbor armády ČR 12, Povídky: Medvědi, Pomlázka 13, Hospoda: Irish Pub 14, Počítače: Cenzura na Inetu, Spellcross 15, Na obálce: Mám středoškolské vzdělání, ale... 18, Impressum 20



obsah 11

„Benetton riskoval a spojil své jméno s naléhavou, kontroverzní fotografií, někdy politickou a často půvabnou, která chce propagovat pochopení mezi rozdílnými světovými kulturami. Ti lidé jsou avantgardou v reklamním umění.“

Roy Lichtenstein, malíř, NY 1994

„...Benetton zvolil jiný přístup. Postupně se v mnoha barvách, nápovědích a hrou, s pár disharmonickými tóny přiblížil k realitě a navzájem se objali.“

Furio Colombo, newyorský novinář

„...Toscani není jemnocitný, jenže ani realita, již připomíná není jemnocitná.“

Joachim Pissaro, ředitel sbírek v Kimmel Art Museum, Ford Worth, Texas

„V příštím benettonovském klipu se otevřeně vysmívám módě luxusu a systému modelek. Krásné auto se projíždí po Paříži. Řidič jede kolem butiků Cartiera, Chanel, po náměstí Vendôme a pochvaluje si okatý půvab buržoazie. Nadšeně říká: „Ach, Paříž, město světla, jeho krejčovské salony, móda, elegance!“ Je to natočeno jako rodinné záběry z prázdnin, kamera je v pohybu, nemám o nic společného s ulizanými reklamami a uměleckým rozostřením, jaké lze vidět všude. Auto najednou zastaví na červenou a vrhne se k němu snědý chlapík, umývá okýnek, jací jsou ve všech hlavních městech světa, jakýsi přistěhovalce, utečenec pracující načerno. Přejede sklo houbou a jde k okýnku žádat minci. Doširoka se usmívá, je sympatický, má na sobě tričko „United Colors of Benetton“. takového chlápka denně vidíme na ulici, v reklamě nikdy.“

Oliviero Toscani, autor kampaní „United Colors of Benetton“

# Vaříme z vody

## Úvod

Stalo se vám někdy, že nestiháte? Máte pocit, že den má pouze 24 hodin, zatímco by jich měl mít alespoň 30? Říkáte si často "Takhle to už nejde dál?"

Zde je přehled toho, co má takový protiútok obsahovat:

- 1) Divení se.
- 2) Dělení jakože nic.
- 3) Snaha opatrně vyzvídat, co je jeho námětem.
- 4) Snaha říci, že je to až na příští hodinu.
- 5) Finální dumání.
- 6) a) Závěrečná spokojenost v případě úspěchu ze zmatení profesora.  
b) Závěrečné propadnutí zoufalosti a vaření z vody.

## aneb

Někomu se toto schéma zdá nepochopitelné a zbytečně složité. Na příkladu fiktivního rozhovoru vám to ukážu (pozn.: Jak to šlo přesně u mně, si nepamatuji, takže je to částečně fikce):

**Zlý profesor:** Dneska máte mít referát, že?

**Chudák student:** Cože?

**Z.p.:** Říkám dneska máte referát.

**Ch.s.:** Což mě šálí sluch, či jiné smysly?

**Z.p.:** Slyšíte dobře!

**Ch.s.:** No když to říkáte. A z čehopak?

**Z.p.:** Vy to nevíte?

**Ch.s.:** Samozřejmě, že to vím. Já se jenom ujišťuji. (profesor téma bláhově prozradí)

**Ch.s.:** Já jsem se původně domníval, že je to až na příští hodinu. Já ho sice mám připravený, ale nemám sebou obrázky. (text nebo cokoliv jiného)

**a) Z.p.:** No tak dobrá, původně jsem si myslel(-a), že je to na dnešek, ale asi jsme se domluvili na příště.

**b) Z.p.:** No to nevadí. Já vám půjčím svoji knihu, kde jsou obrázky také.

**Ch.s.:** Do pr...

**Motto:**  
Uvařil jsem polévku  
ne moc chutnou,  
nicméně výživnou.

Toto je pouze rámcový příklad, na kterém bych rád ukázal metody šílení. Nejdůležitější je při tom tvářit se nezúčastněně (popřípadě hrát blba - někdo ani hrát nemusí) a přistupovat k tomu s naprostou vážností. Hodně štěstí.

## Slovo na závěr:

Ještě za působení Jiřika Cejnarů ve funkci šéfredaktora Luštěnin jsem byl požádán, abych napsal úvod ke své kuchařce "Vaříme z vody". Bohužel čas je neúprosný a já se neměl k tomu, abych knížku do současnosti dodělal. Doufám, že časem ji snad dopíšu. Do té doby jsem se rozhodl publikovat ji po částech v Luštěninách.

Roman Kovalinka

## Perly z testů

- Kalada je: vojenská taktika při boji, staročesky kláda, ostré kořeněné jídlo s čili papričkou, vrstva obyvatel, měnová reforma.
- Dionýsos byl egyptský bůh, Ré naopak indický, Horus a Osiris zas římský.
- Chamurappi objasnil hieroglyfy.
- Paleontologie se zabývá kostmi.
- Vandalové, Gótové a Markomani patřili mezi hunské, keltské, evropské, stěhovavé či slovanské kmeny.
- Čím se zapsali do dějin starověku - Saulův bůh
- Příčina odlišnosti vývoje antického světa od říčních civilizací byla ta, že antický svět byl moc pyšný.
- Výjimečná technická vyspělost Keltů spočívala v tom, že žili pořád v přírodě a vázali se sami na sebe.
- Nejuctivnější bůh starověku v oblasti Sýnie je Ježíš, v Egyptě faraón a v Palestině opět Ježíš, pak též Spasitele nakonec „Bůh“.
- Jmenujte kultury doby bronzové a železné: „Býčí skála“.
- Nejuctivnější bůh Palestiny = „spasitel“ (je mi to trapné, ale opravdu nevím, jak se jmenuje)

p. prof. Šířová

Jak přežít na škole  
gymnaziálního typu

# Třetí tisíciletí

ské a díky tomu se prosadit. Také muži se mohou dozvědět spoustu zajímavých informací a i mé povídání Vám pomůže přispět k lepšímu vzájemnému pochopení mezi sebou.

Kdybych se zeptala, proč jsou muži a ženy ve svém jednání odlišní, asi bych za viníka označila hračky - panenky. I mě velmi udivilo, že odlišnost, o které mluvím, je způsobena hrami holčiček a chlapečků v dětství. Ve Vás stále ještě nejspíš hlodá červík pochybnosti, ale je tomu opravdu tak.

Zkuste se nyní myšlenkami přesunout do dětství. Máte? Představte si ty holčičky, jak si doma, v mamčině oblečení, hrají s panenkami na mámu a tátu. Nebo chlapečky, jak spolu neustále zápasí, perou se, hrají fotbal, hokej, nebo napodobují slavné hrdiny. Vidíte ten rozdíl? A důsledek? Z holčiček se staly slečny, které umí o někoho pečovat, starat se, samozřejmě pro ně je spolupracovat a hlavně si vytvářejí vztahy, na kterých, ať jsou s kýmkoliv, jim velmi záleží. Pro ženu je vlastně svět jedna velká síť vztahů, a ty se snaží udržovat co nejpřátelštější. Oproti tomu chlapani si osvojili pravidla soutěže a hry, také však mají v krvi schopnost organizovat a získat si a udržet postavení. Kdybych to měla shrnout, řekla bych, že to, co se naučíme při dětských hrách, tvoří základ našeho pracovního stylu v dospělosti. A je vidět, že muži dostali do vínku, proto, aby byli úspěšní, o něco více než ženy.

Zhruba tedy víme, proč ženy jinak vnímají a mají rozdílný přístup k mnoha věcem. Ovšem nejmarkantnější rozdíl, podle mého, je v přístupu k chybám. Zkuste, podle následujících hesel, porovnat, jak odlišně si chlapani a dívky na chyby zvykají:

- Chlapani hrají řadu soutěživých týmových sportů.
- Holčičky si hrají s panenkami.
- Chlapani dělají při týmových sportech

řadu chyb.

- Holčičky nemohou dělat příliš mnoho chyb při hrách s panenkami, protože v nich platí jen málo pravidel nebo vůbec žádná.
- Když chlapani udělají chybu, ostatní je nabádají, aby to zkusili znova a víc se snažili.
- Když holčičky udělají chybu, ostatní je utěšují.
- Chlapani se naučí, že chyba může být nepřijemná, ale není osudová.
- Holčičky se naučí, že chyba je něco, kvůli čemu se člověk trápí.
- Chlapani se naučí, že respekt týmu si získají tak, že se po chybě budou snažit zlepšit.
- Holčičky se naučí, že když na své

Co se naučíme při dětských hrách, tvoří základ našeho pracovního stylu v dospělosti.

chyby upozorní, někdo je utěší.

Výsledkem potom je tento přístup muže k chybám, které udělal při fotbalovém zápase: „No, nebyl to můj nejlepší zápas. Tvrdě jsem trénoval a budu trénovat ještě víc. Je jasné, že tohle potřebuju ještě zdokonalit. Příští týden hrajeme s Mlátičkami znovu a já určitě budu na hřišti a dám do toho všechno.“ Toto je tedy typická reakce muže, který jistě stejně reagoval nebo alespoň smýšlel, když byl malý - přesně, jak se to naučil. Důsledkem tohoto přístupu k chybě je, že se opravdu onen muž pokusí vylepšit a zapracovat na sobě. Zatímco žena si bude dělat starosti, cítit se mizerně, bude stále o chybě přemýšlet a co je nejhorší, bude o ní neustále mluvit a bát se jednat dál, aby neudělala další. Tím si vlastně sama podlamuje šanci postupu výše, neboť vypadá neschopně.

Protože jsem se zaměřila na to, jak rozdíl muže a ženy působí v zaměstnání, povím Vám jednu příhodu, kterou A.M. zažila při svém výzkumu. Ona zpovídala, právě ohledně chyb, jednoho velmi úspěšného advokáta, říkejme mu třeba John.

A.M.: Děláte vůbec někdy chyby?

John: Samozřejmě, každý dělá chyby.

A.M.: Udělal jste nějakou v posledních

# je tisíciletím ženy

třech měsících?

John: Jistě.

A.M.: Popsal byste mi nějakou?

John: (dlouhá pauza)

V té chvíli si John nemohl na žádnou vzpomenout. Rozhovor poté pokračoval až za pár týdnů, kdy John na jednom večírku A.M. horlivě sdělil, že si na jednu vzpomněl. A.M. se tedy ptala dál:

A.M.: Co děláte, když chybu uděláte?

John: Napravím ji.

A.M.: A když ta chyba napravit nejde?

John: Je mi mizerně.

A.M.: Jak dlouho?

John: Dlouho. Někdy až den a půl.

Co bych k tomu řekla. Dělat chyby patří k životu. Nejlépe tedy je naložit s nimi tak, jak to udělal John. Když chybu jde napravit, napravte ji. Když potřebujete při nápravě pomoci, požádejte o ni. Když ji napravit nemůžete, omezte škody na minimum. A ve všech těchto případech potom na chybu zapomeňte.

Možná jste si všimli, že jsem už několikrát použila přídavné jméno úspěšný. Trochu to vypadá, že jediným cílem života je stále se za něčím hnát a získat co nejvíce peněz. Toto slovo ale používám i ve smyslu seberealizovat se

Pro ženu je vlastně svět jedna velká síť vztahů, a ty se snaží udržovat co nejpřátelštější.

a nemusí to být vždy jen v zaměstnání. Být úspěšný znamená mířit stále kupředu, neohlížet se na minulost, kterou již nemůžeme změnit. Znamená to také rozvíjet svou osobnost, cítit se sám se sebou spokojen, cítit se užitečný v tom našem obrovském světě mezi šesti miliardami lidí.

V tomto směru mají opět výhodu muži, pro které je být úspěšný téměř hlavním cílem života. Již v dětství museli, třeba v tom fotbale, být dobří, aby byli přijati do party. Ještě donedávna nebylo samozřejmé, aby se i ženy stávaly úspěšnými. Ono to také ani moc dobře nešlo. Tvořte kariéru doma v domácnosti u plotny a kupy dětí. Avšak již staří Tibetané tvrdili: Třetí tisíciletí je tisíciletím ženy. A na konci toho našeho, druhého, to dokazují ženy jako například Madelaine Albrightová, Margharet Tacherová nebo Hillary Clintonová. A brzy se najdou další, které začnou nenásilně a bez velkého feminismu ukazovat, že rovnoprávnost je zcela přirozeným stavem a že i ony mají právo úspěšně být.

Na závěr bych ráda chtěla vyzdvihnout některé ženské vlastnosti, za které sice mohou panenky, ale rozhodně to nejsou ty špatné. Pro ženu je typická pečlivost, pracovitost, porozumění, zodpovědnost a starostlivost. Umí snadněji komunikovat, lépe se vcítit do pocitů svých podřízených, dokáží je lépe motivovat a ochotně je pochválit. Bez významu není trochu zvláštní vlastnost - intuice.

Ženy tedy mají mnoho předpokladů stát se dobrými a úspěšnými šéfy. Věřím, že v blízké budoucnosti se prosadí právě složené týmy, kde všichni členové posilují své silné stránky, vykrývají ty slabé a tvoří spolu partu, ve které je radost pracovat a zaměstnání se stává příjemnou součástí dne.

Blanka Schusterová

Když chybu jde napravit, napravte ji. Když potřebujete při nápravě pomoci, požádejte o ni. Když ji napravit nemůžete, omezte škody na minimum. A ve všech těchto případech potom na chybu zapomeňte.

- Dávejte lidem víc, než očekávají, a dělejte to často.
- Když říkáte: „Miluji tě,“ myslíte to tak.
- Když říkáte: „Omlouvám se,“ divejte se tomu, komu to říkáte, do očí.
- Věřte v lásku na první pohled.
- Nikdy se nesmějte něčím snům.
- Milujte hluboce a pročitěně. Asi vás to bude bolet, ale je to jediná cesta, jak žít plnohodnotně.
- Při hádkách bojujte čestně. Žádné nadávání.
- Nesuďte lidi podle jejich příbuzných.
- Mluvte pomalu, ale myslíte rychle.
- Pokud se vás někdo zeptá na něco, na co nechcete odpovídat, usmějte se a zeptejte se „Proč to chceš vědět?“
- Zapamatujte si, že velká láska a cíle přinášejí velká rizika.
- Volejte své matce.
- Říkejte: „Na zdraví,“ pokud uslyšíte někoho kýchnout.
- Pokud neuspějete, nezapomeňte se poučit z chyb.
- Zapamatujte si: Respekt pro sebe. Respekt pro jiné.

Karolina Macháčková



Nebudeme se zabývat rozdílem fyzickým, který je patrný na první pohled (komu ne, může své všetečné otázky směřovat na p. prof. Jansu, pozn. red.), ale mnohem zajímavější je rozdíl v povaze, tedy rozdíl psychologický, který je obecně méně prozkoumaný a známý. Myslím si, že právě z tohoto rozdílu vznikají nedorozumění a konflikty mezi oběma pohlavími a v současné době bych viděla za aktuální problém: Proč se chytré a vzdělané ženy stále ještě poměrně těžko ve svém zaměstnání prosazují do řídicích funkcí? Co tyto ženy dělají špatně?

Abych se přiznala, ještě donedávna jsem řešení tohoto problému neznala. Pak se mi ale do ruky dostala od jedné velmi úspěšné dámy kniha s názvem „Jak muži myslí“. Její autorkou je Adrienne Mendellová a tato žena je za-

Pro ženu je typická pečlivost, pracovitost, porozumění, zodpovědnost a starostlivost. Umí snadněji komunikovat, lépe se vcítit do pocitů svých podřízených, dokáží je lépe motivovat a ochotně je pochválit.

jímavá tím, že se pustila do ryze mužského sportu, a to jachtingu. Ale velmi brzy, jako kapitánka lodi, zjistila, že ve spoustě situací nechápe mužské jednání, a proto se rozhodla provést výzkum, při kterém zpovídala velmi úspěšné muže různých profesí. Tak vznikla kniha, která ženám pomůže rozvinout jejich ženské vlastnosti, doplnit je o ty muž-



# ŠERM

Vejdete-li do tělocvičny, kde se zrovna odehrává šermířský turnaj, spatříte jeden velký zmatek, změř bílých Donaldů, Mickeymoušů nebo, chcete-li, včelařů pohybujících se po měděných koberecích, vedle kterých stojí stůl s bedýnkou, na které se rozsvítí tu červené, tu zelené a někdy i bílé světlo. Celý tento výjev je orámovaný neskutečným nepořádkem, který tvoří tašky, nářadí, mikiny, zbraně, láhve s pitím, boty, jídlo... Pojd'te se tedy teď podí-

vat na zoubek tomuto bílému, neznámému sportu, abyste v případě, že vás nohy zanesou na nějaké závody, byli „v obraze“.

„Jé, mami, to je ten, s kterým Anka píchá!“ Tak tohle prohlásila moje sedmiletá sestřička (velmi nahlas), když v libereckých ulicích uviděla jednoho z libereckých šermířů.

Anna Lauermannová

## Jak se šermíř pozná

Za normálních okolností se nijak neodlišuje od ostatních lidí, jednoho dne si však oblékne výstroj a vytáhne do boje. V tu dobu vypadá asi následovně: Na hlavě nosí masku. Tento „ksichtokryt“ doma ze sítky nevyrobíte, neb musí splňovat mnoho požadavků daných FIE (Mezinárodní šermířská federace), minimálně to, že by neměla být proražena silou menší než 1600N.

Šermířův trup chrání tři vrstvy: **plastrón** – vrchní část obleku ušitá z látky z kevlarových vláken, bílý s certifikátem 800 N, **podvestička** (kevlarová (3/4) vestička) - druhá vrstva, bílá s certifikátem 800 N, chrání nejvíce ohroženou část trupu, **chrániče prsou** - tuto součást mají povinnou samozřejmě pouze ženy, pokud má ovšem někdo touhu po jiné hrudi a nechce podstupovat operaci, může vyzkoušet celoplošné chrániče - vypadají velmi přirozeně.

Pokud rozhodčí pochybuje o tom, jestli si šermířka oblékla chrániče, může si na její hrud' poklepat, někteří rozhodčí ťukají tužkou, jiní ne.

Vodivá vesta - tu nosí pouze fletisty přes plastrón, je utkaná z kovových drátků a vymezuje platný povrch.

Obdobou dámských chráničů jsou pánské **suspensory**, ty však pravidla pouze doporučují.

Spodní část oděni tvoří **kalhoty** ze stejného materiálu jako plastrón, bílé **podkolenky** a **sportovní obuv**. Nesmím zapomenout na **koženou rukavici**, ve které drží šermíř zbraň.

## Prostředí

Přiblížme si prostředí, ve kterém si vyřizují účty. Následující výsek tělocvičny tvoří dva šermíři na laně, měděný koberec (planš), stůl s krabičkou (aparát) a člověk se stopkami, papírem a tužkou a se spoustou řečí (rozhodčí). Mnozí se domnívají, že šermíři jsou přivázaní na provaze, aby si neublížili, tomu by ale u některých individuí asi ani tento prostředek nezabránil. Ocásek, který za sebou

tahají, je ve skutečnosti vedení, které spojuje zbraň s aparátem. Na aparátu svítí tři druhy světla: bílá značí, že se fletista nebo šavlista netrefil do platného povrchu, červená znamená, že se šermíř vlastní zelené světlo trefil do soupeře, pokud se rozsvítí zelené světlo, dal zásah šermíř s červeným světlem. Na rozhodčím záleží, zda daný zásah uzná anebo pocuchá šermířovy nervy tím, že jej zruší (zásah, ne šermíře).



Fencing,  
das Fechten,  
Escrime,  
Ars battueri

Není šermíř jako šermíř.

Známe fletisty, kordisty a šavlisty. Všichni šermují se zbraněmi dlouhými 110 cm, které se od sebe liší velikostí a tvarem číšky, průřezem čepele, váhou a způsobem, jakým se s nimi při zápasech zachází.

Kordista může se svou zbraní, kordem, pouze bodat, na rozdíl od dvou zbylých si ale nemusí lámat hlavu s platným povrchem, tedy s plochou, na které zásah platí. Ať už se kordista trefí do masky, na trup, na ruku, nebo do nohy, vždy se rozsvítí jedno z barevných světla. Fletista může bodat pouze na trup pokrytý vodivou vestou, pokud se trefí jinam, rozsvítí se pouze světlo bílé. Samozřejmě, že v zápalu boje šermíř ušetří soupeři i několik seků, ale v případě kordu a fletistu se žádné signalizační světlo nerozsvítí. Někteří šermíři se řídí heslem: „Nevadí, že nesvítí, hlavně když bolí“. Takto sice vyřadíte mnoho mladších, slabších šermířů, ale musíte dávat pozor, aby se nevyskytl někdo, kdo by vám to vrátil. Můžete si být jisti, že pokud se někdo takový vyskytne, pokryje se část těla blíž k soupeři mnoha většími i menšími modřinami a zelenými skvrnkami, které nezastvené mohou vést k závěru, že vás rodiče doma bijí, anebo vám doporučí píchat si drogu menší jehlou. Šavlista může bodat ale i sekat, ale jen do horní poloviny těla - žádné rány „podpásovky“. Fletisti a šavlisti jsou při šermu více svázaní konvencemi, pravidla jim vymezují, za jakých okolností zásah platí. Kordisti jsou oproti nim velmi nekonvenční.

## Jak vypadá trénink?

Zajímavě, záleží na regionálních odlišnostech. V krajích, kde mají dostatek děvčat i chlapců, trénují tyto dvě skupiny odděleně, takový kraj znám zatím jenom jeden - Prahu. V Liberci se trénuje dohromady. Na rozehřátí se hraje na začátku tréninku fotbalík neboli kopaná či správněji okopávaná, i při ní totiž platí heslo: nevadí, že nesvítí, hlavně že bolí. Kdo přežije fotbalík, má velmi dobré předpoklady k tomu přežít další část tréninku: „Leničku“. V této části absolvujeme pod vedením naší milé trenérky cosi jako rozvíčku, misty s posilovacími cviky. Ten, kterého Lenička nezruší, může za odměnu uchopit do ruky zbraň a jít píchat do terče (mezi námi ne, že může - musí), když se dostatečně rozpíchá může jít na elektriku (nikoliv na tramvaj), nebo na školu. Jít na školu = chodit s trenérem, tzn. trenér vysvětlí svému svěřenci akci: já ti tam dám čepel, ty uděláš výhyb a dobodneš. Tuto akci pak procvičují dlouho, déle, ještě déle, dokud si ji šermíř neosvojí, nebo dokud trenérovi nepovolí nervy. Jít na elektriku = jít na volný šerm, tzn. jít si zašermovat, připojit se na kabel vedoucí k aparátu a šermovat na předem dohodnutý počet zásahů. Ti, kteří vydrží do konce tréninku, se účastní závěrečné okopávané, aby lépe rostli.

## Co musí šermíř udělat, aby se mohl účastnit závodů?

- 1) chodit na tréninky
  - 2) vlastnit patřičnou výstroj a výzbroj
  - 3) vozit s sebou svačinu pro trenéra
  - 4) nezlobit
  - 5) dorazit včas na místo určené propozicemi
- Včas znamená půl hodiny až hodinu před začátkem, to aby se šermíř stihl řádně najíst, popovídat si se svými soupeři a v neposlední řadě, aby se stihl řádně rozvíčtit. Pro jídlo a konverzaci platí následující pravidla: hlavně nenápadně, aby to trenér neviděl, pro rozvíčkování: teď se, trenéře, koukej, že něco dělám. A ještě jedno varování, pokud nechcete vidět vaše poslední jídlo scezené skrz masku, raději ani nejzte. Ač rozvíčování patří mezi velmi nepopulární součásti závodů, neměla by se příliš opomíjet, aby to neodnesla třísla a natržené svaly.

## Co musí šermíř udělat, aby se vrátil ze závodů?

- 1) rozvíčtit se
  - 2) zničit soupeře, ne sebe
  - 3) podat slušný výkon
- Rozvíčkou však ve většině případů závody nekončí. V hodinu „H“ se šermíři seřadí při

nástupu, hlavní rozhodčí k nim pronese uvítací a organizační řeč (vyhlásí rozdělení účastníků do skupin). Po rozchodu začíná první část závodů skupiny. Každá skupina, která čítá nejčastěji pět až sedm lidí, okupuje se svým rozhodčím jednu z planš, na které se postupně utká každý s každým v zápasech na pět zásahů trvajících maximálně 4 minuty. Když skupiny došermují, spočítají rozhodčí všechny dané a obdržené zásahy, porážky a vítězství, pošlou první vlnu šermířů do sprch, neboť jejich výkon nestačil na postup do eliminace, a ze zbylých šermířů poskládají eliminační pavouka. Když se pavouk vyvěsí, může začít druhá část závodů - eliminace. V eliminaci se utká vždy šermíř ze začátku žebříčku se šermířem z konce žebříčku v zápase na patnáct zásahů trvajícím 3 x 3 minuty. Vítěz šermuje s dalším soupeřem podle pavouka stejným způsobem. To, jestli se probouje až na první místo, mnohdy záleží na motivaci a tedy i na cenách. Někde se vyhrávají pytle s moukou, salámy, prací prostředky, kachličky, jinde karlovarský porcelán, trička, někdy dokonce fotoaparát a na mistrovstvích medaile.

## Kde šermíře najdete:

**Živé** - v době tréninků (Po-19<sup>00</sup>-20<sup>00</sup>, St-16<sup>00</sup>-18<sup>00</sup> flet, mladší, 18<sup>00</sup>-20<sup>00</sup>, Pá-15<sup>00</sup>-17<sup>00</sup>, 17<sup>00</sup>-19<sup>00</sup>) v tělocvičně **TJ LOKO-MOTIVA**, Jablonecká ul. 21, 460 01, Liberec, nebo na mistrovství republiky žen a mužů na stejném místě o víkendů 29. a 30. května.  
**Neživé** liberecké šermíře potkáte na internetových stránkách s adresou: [http://www.muweb.cz/www/serm\\_lbc](http://www.muweb.cz/www/serm_lbc), popřípadě můžete využít i e-mailu: [serm\\_lbc@post.cz](mailto:serm_lbc@post.cz).

# ANTIKRIST

Německý filosof Friedrich Nietzsche se narodil 15. října 1844 v Röckenu u Lützenu v provincii Sasko. Jeho rodina se vyznačovala protestantskou zbožností a byla po celé generace oddána luterské víře. 25. srpna 1900 Nietzsche ve Výmaru umírá.

Antikrist je jedno z jeho posledních děl, napsal ho v září roku 1888. Ten však neměl být samostatným dílem nýbrž součástí díla jehož první název měl být *Vůle k moci* – Pokus o přehodnocení všech hodnot. Nakonec se dílo mělo jmenovat pouze *Přehodnocení všech hodnot*, a mělo se skládat ze tří knih. První knihou je *Antikrist*. Pokus o kritiku křesťanství. Pouze tuto knihu stihl Nietzsche napsat. Další tři se měli jmenovat: druhá – *Svobodný duch*. Kritika filosofie jakožto hnutí nihilistického. třetí – *Imoralista*. Kritika nevědomosti nejosudnějšího druhu, morálky. a čtvrtá – *Dionýsos*. Filosofie věčného návratu.

Antikrist představuje vyvrcholení Nietzscheho protikřesťanského radikalismu. Je to vlastně ostrá kritika křesťanství a církve. Nietzsche křesťanskému učení nepřiznává nic kladného a křesťanství i církvi zde upírá právo a rozumný důvod k existenci.

Na začátku knihy Nietzsche kritizuje Kanta, zejména pak jeho mravní dualismus a považuje ho za brzdu v německé podstatnosti. Poté autor srovnává křesťanství s buddhismem, ten je podle něj o mnoho realističtější, objektivnější, pravdivější a má i více příznivců. Buddhismus považuje za jediné pozitivistické náboženství, to znamená, že vychází z tohoto a ne onoho světa. Neexistují zde také boje proti těm, kteří jsou jiného smýšlení. Další velký rozdíl mezi oběma náboženstvími je v tom, že buddhismus neslibuje, ale dodržuje a křesťanství slibuje všechno a nedodržuje nic. Avšak Evropa pro něj ještě dostatečně nedozrála. Nietzsche

také nevidí smysl povstání, jehož vůdce byl Ježíš Kristus, jeho samotného nazývá svatým anarchistou. Říká také, že Ježíš zemřel za svou vinu nikoliv za vinu jiných. Boha považuje Nietzsche za dávno zemřelého a podle i kněz ví, že již není Boha a tudíž lže. Kněz a církve rovněž používá slova neboli mučidla, kterými se snaží přinutit člověka k víře.



Jsou to například onen svět nebo poslední soud. Podle autora žil pouze jediný křesťan a tím byl Ježíš Kristus a ten již zemřel na kříži stejně jako evangelium. Za to kritizuje Boha, jak mohl nechat svého syna jako obětí hříchů druhých? Evangelium, které máme dnes nazývá dysangelium neboli zlé poselství a Nietzsche ho také podrobuje ostré kritice. Několikrát tu z evangelia cituje a uvádí ho jako důkaz korupce. Poselství

apoštola Pavla považuje za nejhorší a viní ho ze zfalšování dějin Izraele a počátků křesťanství. Bůh se podle Nietzscheho dopustil dvou vážných chyb, když tvořil svět. První byla, že

člověk nechtěl zůstat zvířetem a zvířatům začal panovat. Drahá byla ta, že stvořil ženu, ta je podle něj had a od ní pochází každé neštěstí. Bůh tím že stvořil člověka, stvořil sám sobě konkurenta, jelikož člověk bude bádát a věda je konec pro kněze i Boha. Proto nemá člověk hledět kolem sebe, ale do sebe a hledat svoje hříchy, ty ho neodpoutají od kněze. Má trpět, aby kněze potřeboval. Nietzsche tu popisuje co všechno dělá křesťanství pro to, aby lidé věřili, a to i proti svým zásadám. A jak musí být člověk hloupý a hlavně chorý, aby se stal křesťanem. Za to, že je člověk křesťan, by se měl stydět. V závěru knihy pak Nietzsche křesťanství znovu odsuzuje, viní ho z korupce, zkaženosti, překrucování hodnot a měnění pravdy na lež.

Nietzsche se také v Antikristovi zmiňuje o tom, že doufá, že se dožije posledního křesťana. To se mu, bohužel pro něj, nepodařilo.

*Michal Černý*



Je odtud celkem pěkný rozhled a to se nemusíte dívat z mé nejvyšší větve. Stačí přijmout místo na té nejspodnější, zato však nejsilnější větvi a už se můžete rozhlížet. Na obzoru se v oparu ztrácí hory, jejichž jméno mi zůstalo utajeno i přes můj požehnaný věk. Myslím ale, že tu budu ještě nějakou chvíli, a tak možná jejich jméno zaslechnu od někoho s kolemjdoucích. V podhůří se skrývá ve stínu údolí pár baráček, před nimiž jistě sedí lidé. Jen si tak sedí a kouří, nebo třeba pijí pivo, anebo hrají karty, anebo opravdu jen tak sedí a kochají se výhledem do kraje. Přál bych si zvednout se odsud a jít k nim a mluvit s nimi a také kouřit a hrát karty, ale nemůžu, nemám ani nohy, ani ústa, jsem pouhopouhý strom, co nemůže ani utéct, když ho někdo chce pokácet nebo vyrvat i s kořenem. Jsem jenom strom, co se nemůže navenek smát nebo plakat, i když vlastně plakat můžu, ale to jen v tom případě, že do mě udělá datel nebo nějaký chuligán díru, jenže to nepláču lítostí, ale bolestí.

Trochu níže pod chalupami se rozkládají pole a polička, která ještě před pár lety byla spojena v jeden obrovský lán, který jeden traktorista oral třeba i pět dní. Když nastaly deště, přivály vody z oblohy splachovaly hnědočervenou zem do okolo protékající říčky a ta pak odnášela bahno kamsi daleko do údolí. Řeka měla někdy barvu zelenou nebo žlutou, třeba i krvavě rudou, to záleželo na dělnících z nedaleké chemičky, kteří do vody pouštěli, co chtěli. Ta chemička, co vyráběla tyhle barvy, musela stát někde vpravo za tím kopcem. Když už bych byl člověk, tak bych rozhodně v té chemičce nechtěl pracovat, to bych radši žil v té vesnici tady pod naším návrším a oral bych pole. Ve vesnici mají totiž moc krásný kostelík s červenou střechou a taky novou telefonní budku na náměstí, co kolem ní vždycky stojí parta výrostků a telefonuje a hrozně se u toho řehtá. Taky bych se chtěl řehtat, ježiši, já bych se tak řehtal, až by se hory zelenaly. Teda ty hory se zelenají i bez mého řehtání, ale tu a tam už je některý vršek holý a rostou na něm pouze suché stromy.

Škoda že tady na kopečku je tak smutno. Můžu tady poslouchat jen vrzání té staré lípy, co stojí kousek ode mě. Co já bych dal za to, kdybych mohl mluvit a ta lípa by mě mohla slyšet, já bych jí něco pěkně od kořenů řekl. Ono to její táhlé a kvilivé vrzání mi občas vážně leze na větve. Teď mě ale až u těch posledních listech hřeje, že ta lípa tu s námi už dlouhou nebudou. Zítřka ji podřežou, pokácejí, vyvrátí i s kořeny. Má totiž na svém obrovském kmene znamení smrti - bílou čáru. To tu zbydeme na vršku jen já a křížek, pokud nepočítám ten pařez, co tu možná po té lípě zůstane, a to křoví okolo.

To křoví, to už taky něco pamatuje, i když jak by si mohlo křoví pamatovat, je tu teprve pár let, možná dvacet nebo pětadvacet. Ale i přes ten jeho krátký věk už v něm přišlo o své panenství takových šestnáct nebo sedmnáct děvčat vesměs z nedaleké vesnice. Ale všechny ty Mařenky, Bány a Vlastičky odnesl čas, a jestli je ještě neodnesl, tak z nich nadělal staré a šeredné ženské, a s těmi Toniky, Honziky a Ludvíky je to stejné, jenom z nich nejsou staré a uječené ženské, ale staří a pupkatí strejcové, co se scházejí v hospodě u piva a mariáše a dávají si tlačenkou s cibulí a octem a vůbec - chtěl bych být starý páprda a nadávat na důchod a na „starou“. Spíš než páprda bych ale chtěl být nějaký ten mladý a života plný hoch, co prohání po lukách děvčata, a kdybych už nějakou měl, zavedl bych ji určitě sem k tomu křížku a do tohohle křoví. Když už bych byl člověk, nechtěl bych být nikdy nešťastný, těžko říct, jak to udělat, ale určitě by to nějak šlo. Rozhodně bych nechtěl být tak nešťastný, abych se musel oběsit. Oběšenci jsou totiž stinnou stránkou našeho návrší. Oběsilo se jich tady takových dvanáct, možná i třináct, ale ano, bylo jich třináct, Franta Vorel byl poslední. Většina z těch sebevrahů se věšela - alespoň co já vím - z nešťastné lásky. Teda řeknu vám, že kvůli nějaké holce bych se určitě neoběsil, vždyť jich běhá tolik po světě, a to, že nějaká Anča je taková husa a nechce mě, tak ať mě nechce, najdu si jinou, ale rozhodně se kvůli ní nepřijdu věšet. Oni ti oběšenci, co vám budu povídat, si neumějí ani uvázat pořádné smyčky. To oni si přinesou provaz se smyčkou už z domova, přivážou ho k větvi a skočí z ní dolů. Zatím jenom jednomu to srazilo vaz, zbytek se pomalu ale jistě dusil, klepal nožičkami a chrčel, jako že volá o pomoc, ale nikdo stejně nikdy nepřišel, a tak se všichni stejně udusili, až na Pepíka, ten totiž neuměl ani přivázat provaz k větvi a spadl na zem a zlámal si obě dvě nohy a za pár hodin nám tady vykrvácel. Vy si asi řeknete, že jsem pěkný cynik, když vám to tady bez nějakých emocí popisuji, ale věřte mi, není to žádná sranda, když se na vás někdo věší. Dívat se potom, jak se snaží uniknout ze smrtícího oběti smyčky nebo jak skučí v kalužích prýšící krve u vašich kořenů, není také nic příjemného. To víte, že bych rád tomu chudákovi, co „se houpe“ na mé větvi, nějak pomohl, ale větve si sám neulomím a žádný ze sebevrahů není takový hlupák, aby se věšel na suché větvi.

Kéž by se chtěla oběsit ta lípa. Už začala zase nesnesitelně vrzat. Doufám, že ji zítřka vyrvou i s kořenem, mrchu jednu. A co vám budu povídat, my stromy jsme jako lidé, a tak mi přejte, aby tu lípu zítřka opravdu alespoň pokáceli.

Druhý den přijeli dělníci, podřezali lípu, podřezali i dub, vyvrátili křížek a zapálili křoví. Za týden tam začali budovat nájezd pro dálniční most a za rok tamtudy projela první auta. Z dubu a z lípy udělali ekologický recyklovatelný papír, který se možná ve formě popela vznášá kdesi nad našimi hlavami.

## Can school - English be fun in America?

When I was younger, there was a rumour going around<sup>1)</sup> that American students are not "very clever". As a supporting evidence some sources quoted few university students answering - in 1980s - this question: "Where is the Soviet Union situated?" Approximately 100% of all responders proclaimed that it is between Nicaragua and Mexico... Well, this is over. A new sort of "answers" came to me via Internet. So, here they are. Enjoy them:

- H<sub>2</sub>O is hot water and CO<sub>2</sub> is cold water.
- Water is composed of two gins, Oxygen and Hydrogin. Oxygen is pure gin. Hydrogin is gin and water. (i.e. ~gin should be ~gen)
- Blood flows down one leg and up the other.
- The Moon is a planet just like the Earth, only it's even deader.
- When you breathe you inspire. When you do not breathe, you expire.

Good-Buy!

*Emil Ubias*

1) a rumour going around - jde fáma, že...; povídá se...

\* (\*)tímto symbolem jsou v angličtině označovány chybné výrazy

## Perly z testů

• Vymezte 10 událostí charakterizující nejstarší dějiny našeho území do vzniku sjednoceného českého státu:

1. Kopčem
2. Usazení Keřtů
3. Praotec Čech

- Čím se zapsali do dějin starověku - Sauld bůh
- Příčina odlišnosti vývoje antického světa od říčních civilizací byla ta, že antický svět byl moc pyšný.
- Výjimečná technická vyspělost Keřtů spočívala v tom, že žili pořád v přírodě a vázali se sami na sebe.
- Nejuctivnější bůh starověku v oblasti Sýrie je Ježíš, v Egyptě faraón a v Palestině opět Ježíš, pat též Spasitele nakonec „Bůh“.
- Jmenujte kultury doby bronzové a železné: „Býčí skála“.

• Které starověké filosofické směry jsou dosud živé - Marxismus (rasismus), humanismus, materialismus, pozitivismus

- Pentateuch - pět pravidel Žida
- Státní zřízení: zbožštění
- Sám - kupec benátský
- Samaří - oblast za řekou Samarou
- Olduwai - slavná námořní bitva kde Římané vyhráli
- Naleziště Paleolitu - žádné, všechno zetele

- Sargon - egyptský faraón
- Leonidus - král
- Drakon - řecký panovník
- Saj - říše středu (Čína)
- Kadeš - město v Indii
- Bůh v Řecku - Deus

• Nejuctivnější bůh Palestiny = „spasitel“ (je mi to trapné, ale opravdu nevím, jak se jmenuje)

- Věda o pečetích - bulistika
- Věda o erbech - erbologie

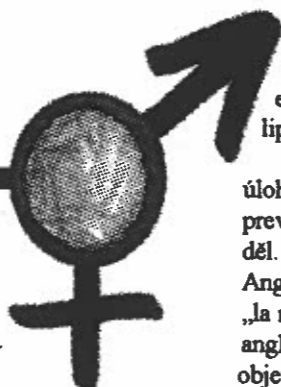
• V čem spočívala výjimečná technická vyspělost Keřtů: „byli napřed“

• Vysvětlete pojmy:  
fýla - kámen zaražený v zemi, který je popsán heliot - příslušník kmene Héliotů

• Uveďte jméno nejuctivnějšího boha starověku v oblasti - Palestina: „Bůh“

*a.prof. Štřovák*

# Historie antikoncepce



Zdravím všechny nadšence toužící po vzdělání. Jak jsem slíbila minule, tak dnes si budete moci přečíst něco málo z historie prezervativu. Nebude to sice taková chuťovka jako poslední, ale kdo jistě budete vypadat zkušeně, až o tom všem budete jednou povídat svým dětem...

Prezervativ je jednou z nejstarších používaných antikoncepčních metod. O jeho vzniku vypráví dokonce i jedna legenda, a to o Minosovi a Pasiphae, kterou zaznamenal Antonius Liberalis v díle „Sammung von Verwandlungen“. Legenda zní: Krétský král Mínos měl ve svém spermatu hady a štíry. Každá žena, která s ním měla pohlavní styk, onemocněla. Pasiphaea, dcera krále Slunce, se po hádce se svým manželem uchýlila k Minosovi a vložila do pochvy jiné ženy kozlí měchýř. S touto ženou Mínos souložil a nebezpečné sperma se dostalo do měchýře, takže když měl po té styk s Pasiphae, nemohl ji již ohrozit. Mínos a Pasiphaea měli spolu čtyři dcery a čtyři syny.

Avšak ještě o něco dříve než mohla tato legenda vzniknout, se objevil předchůdce dnešního kondomu ve starém Egyptě - náhrobní fresky znázorňují muže, kteří mají na svých údech jasně zbarvené plátěné obaly. Prapůvodní určení kondomu nebylo však kontracepční, ale spíše měl chránit především před tropickými chorobami, proti hmyzím kousnutím, nosil se jako odznak stavu nebo hodnosti, jako amulet a pro dekoraci.

Jako primitivní kondom lze také označit lusk plodu okra-like, který si ženy v Jižní Americe vkládají do pochvy. Lusk je dlouhý asi 0,127m a jeden jeho konec je odříznut. Zachovaný konec je vložen do pochvy na čípek nebo do klenby, odříznutý konec je otevřen pro penis.

Na „zrození“ opravdového kondomu si lidstvo muselo počkat až do roku 1564, kdy italský anatom Gabriel Fallopius přišel s úspěšnou ochranou před sifilitidou. Doporučoval tehdy plátěný kondom navle-

hčený zvláštním roztočkem.

Ve století sedmáctém byl pak kondom doporučován osobním lékařem anglického krále Karla II., jako preventivní prostředek před vznikem nelegitimního potomstva a i v zájmu zábrany přenosu pohlavních nemocí.

V následujícím století se o kondomu zmiňuje anglický lékař Daniel Turner ve spise „Syphilis“, Christoph Girtanner v „Abhandlung über die venerische Krankheit“ a jeden z lékařů Ludvíka XV. Johannes Astruc, který mluví o kondomu jako o vaku z jemné bežešvé membrány. Z laiků se o použití kondomu zmiňuje Giacomo Casanova ve svých Pamětech.

V 18. století bylo opuštěno od textilního materiálu a přešlo se k zvířecím střevům, a to především ke slepému střevu ovce.

Je jisté, že tehdy prostitutky požadovaly od svých zákazníků použití „mužské pochvy“ a eventuálně jim samy prostředek prodávaly. Některé nevěstince měly

totiž své dodavatele. Střediska prodeje prezervativů byla v Berlíně, Londýně a Paříži. Hlavní

úlohu v jejich propagaci měla Anglie. Jak vyplývá z propagačních letáků 18. století, byl hlavním střediskem prodeje obchodní dům Mrs Phillips.

Ačkoliv prezervativ dobře splnoval úlohu jak kontracepční, tak venerický preventivní, původce se za svůj objev styděl. Francouzové označovali za autory Angličany a samotný prostředek nazývali „la redingote anglaise“ nebo „la capote anglaise“. Ti zase tvrdili, že prvenství objevu připadá Francouzům a prostředku říkali „French letter“. Avšak pravděpodobně se na jeho vývoji nejvíce podíleli Japonci - J.Schedela se ve svém díle, z roku 1909, „Reizmittel im Geschlechtsleben der Japaner“ zmiňuje o tvrdém kondomu Kabutogata. Je to prostředek ze želvoviny nebo rohoviny, který měl mnohonásobné použití. Jednak sloužil jako antikoncepční prostředek, ale také jako protéza pro impotentní muže nebo též sebeukájecí nástroj ženy. Kabutogata se později vyráběl z měkké kůže, ale to už šlo o prostředek pouze ochranný.

S objevem vulkanizovaného kaučuku nastupuje moderní éra prezervativů a jejich sériová výroba. Dnešní latexové kondomy patří k poměrně spolehlivým metodám antikoncepce a především chrání před pohlavními nemocemi. V napjatém stavu je blanka kondomu cca 0,05mm tenká, takže je snadno mechanicky zranitelná a proto musíme dbát o opatrnou manipulaci. Nebezpečný je také kontakt s tukem, který narušuje vodotěsnost a fyzikální odolnost prezervativu. Kondomy se dnes vyrábí v nejrůznějších tvarech, velikostech, barvách a s různými příchutěmi.

Tak, to pro dnešek stačí. Přijďte se těšit na nitroděložní tělísko.

Adéla Zumnová



# Zpráva o studiu Taneční

Co jsem? Zpráva o studiu. Jedna z mnoha a přitom jediná. Dělam radost i starost. Trvám na věky, které jsou dlouhé jen pár okamžiků...

Jsem Bič. Trestám svým obsahem. Neučil ses, nesnažil ses, neuměl jsi, nevěděl jsi, nechtěl jsi... Černé na bílém stojí písmena a číslice a neústupně ti hledí do očí. Nevyhneš se jim a ona se nevyhne tobě. Jsou tu pro tebe, ale ty tu nejsi pro ně. Tak se snaž.

Jsem Odměna. Dávám ti to, co sis přál. Chválu, vysoké hodnocení, obdiv. Ať už sis to zasloužil, nebo ne, písmena postavená v řádcích do pozoru hlásají, že teď jsi tu ty a jde ti to. Takže ti gratuluji...

Jsem Had. Jedovatý a slizký. Ukazují tvoje chyby, a tak jsem schován hluboko na dně šuplíku. Co by se stalo, kdyby mě někdo viděl? Uštknul bych. Tebe!

Jsem Labuť. Bílá, krásná a úžasná. Toužím být vystavena na obdiv ostatním. Ráda se sebou chlubím a ty se rád chlubiš mnou. Světe hled, jaká jsem, jaký jsi...

Jsem Řeka. Studená a dravá. Svým proudem strhávám břehy vědomostí, mosty spojitosti a v tobě rozlévám zapomnění. Odplavím minulý trimestr i s tím, co ses naučil. Jsem živel. Je na tobě, abys začal stavět hráze a přehrady.

Jsem Most. Pevný, dlouhý a široký. Spojuji minulost s budoucností, spojuji to, co ses naučil, s tebou samým. Občas až potom, co mě přejdeš, si uvědomíš spoustu dalších věcí, které ti proud řeky nedovoloval objevit. Budu tu vždy připraven pro tvoje kroky, tak se mi nevyhýbej a přejdi.

Jsem List. Zažloutlý a vyschlý. Spadl jsem ze stromu vzdělání dolů mezi ostatní. Procházíš po kolena zabořený do hromady listů kolem toho stromu, kde se všechna čtyři období střídají současně. Listy rostou, zelenají se a opouštějí prázdné větve. Nikdy je nikdo neshrabe, nikdo nespálí. Každý člověk má svůj vlastní strom, vlastní listí... Pamatuj si však každý svůj lísteček, mohl by se hodit.

Jsem Obraz. Vzácný, věčný. Visím v rozsáhlé galerii tvých obrazech. Jsem poslední, nejnovější. Tým restaurátorů se o mě stará, abych nezestárnul. Pečlivě mě oprašuješ a čas od času prohlížíš. Nejde na mě zapomenout. A kdyby snad, vždy mě tu najdeš.

Tak tohle všechno jsem já. Bič či Odměna, a když se podíváš z jiného úhlu, budu Had nebo Labuť. Zkus to ještě jinak a uvidíš Řeku a Most. A konečně zřít i List a naopak Obraz...

Však co jsem doopravdy?

Jsem zrcadlo. To, které všechno ví a mluví pravdu. Avšak zrcadlo je křehké. Nesmíš jej rozbít, ani poškrábat, to bys rozbil a poškrábal sám sebe.

Jsem TY.

Meduňka



J - jistě! jsme jemné a jednoduše jistí jedinci jsou jiní. A - ano, ateističtí andělé asi asistovali,

K - když

O - oni obdrželi omu osudnou opilou ostruhu.

S - stvořitel sestrojil spiknutí.

L - léčka lživých lůž lehkomyšlně lapila lehkost letu.

O - omi oloupeni o ohnivě opojení odolávají omezení.

N - nemohou nadechnout nachovou náladu,

V - vířící vzrušené na večírcích ve vášni valčíku.

P - protančit půlnoc, plout prostorem přivimnutí pažemi prince plesu,

O - omámeni opojnou ostýchavostí osudu.

R - rozpustile rozbíjet rozmazané rozmluvy rozmrzelych recitátorů

C - cítit!

E - elegantně, emocionálně, energicky existovat.

L - láskyplně loudit lehkost lorňonů.

Á - Alea iacta est.

N - netančí! necítí nádhery náhlých napětí,

U - uvěznění v únavném ne-umím.

Martina Kousalová

- Nenechte malou potyčku zničit velké přátelství.
- Usmívejte se, když zvedáte telefon, volající to uslyší ve vašem hlase.
- Vězte si někoho, s kým si rádi povídate. Až budete starší, jeho konverzační schopnosti budou stejně tak důležité, jako kterékoliv jiné.
- Zůstávejte po určitý čas o samotě.
- Otevřete svou náruč změnám, ale nevzdávejte se svých hodnot.
- Zapamatujte si, že ticho je občas ta nejlepší odpověď.
- Čtěte víc knih a sledujte méně televizi.
- Žijte dobrý, plnohodnotný život. Potom, až zestárnete, budete ho moci prožívat znovu ve vzpomínkách.
- Věřte v Boha, ale zamykejte svoje auto.
- Během rozporu s milovanými, těžte ze současné situace.
- Neztraťte náskok.
- Čtěte mezi řádky.

Válčení není levná věc. To vám potvrdí nejen bývalý Sovětský svaz, který se nechal Reaganem uzbavit k smrti (fakt, nekecám, vodkou zpitá ekonomika Ruska neutáhla bobtnající armádní kolos) ale i africký ministrát Ujakal, který za osm dolarů a patnáct centů koupil jeden samopal a poté rozdrtil svého soupeře Duugamwe. Bohužel ona monstrózní finanční transakce zruinovala všech šest občanů Ujakalu tak, že jim nezbylo na oštěpy pro zabezpečení sousedního dvacítičlenného státu. Válka není za pakatel.

S tímto problémem se potýká i naše armáda. Naši analytici si uvědomují bolestivou zastaralost naší výzbroje, která hlavně v elektronické výbavě a pancéřové ochraně nedostačuje západní technice. Takže zatímco operátoři jediným zmáčknutím knoflíku bojí mosty v Novém sadu Tomahawky, Češi jen smutně sedí u televize a mačkají v ruce plechovku piva. A tak se války nevyhrávají.

Krise je snad ve všech složkách armády. Piloti už dávno vypili i poslední kapku leteckého benzínu a nyní jen pobíhají po ranvejích s roztaženými rukama a s VRRRR naitech, tankisté mají tanky, ale bez kanónů a výsadkáři mužou skákat možná tak ze schodů. A naše ponorky, hanba mluvit. V operačním stavu je jen PČN - 456 (Vltava) - v kódu NATO SUD - a jedna je ve stavbě, zbylé tři SUDy byly prodány pivovaru ve Vratislavicích.

Ale abych jen neřusl špimu na naši armádu. I v této neutěšené situaci se najdou lidé schopní akce a iniciativy. Proto náš výzkumný ústav ve Vyškově vyvinul nový druh univerzálního letounu pro armádu ČR. Zatímco se tedy vývoj L-159 poněkud pozdržel díky sebevraždě prezidenta zbrojovky Vsetín (uklouzl ve vaně, chudák, ale hlava se nikdy nenašla!), Vyškováci představili na exkluzivní výstavě v Bangladéši Eurastory 99 náš

nový letoun. Okamžitě vzbudil pozornost. Posuďte sami, mé přítelkyně (Maruško, Zuzano, Adéla, Inko, Jano, Evo, Pavlino, Markéto...).

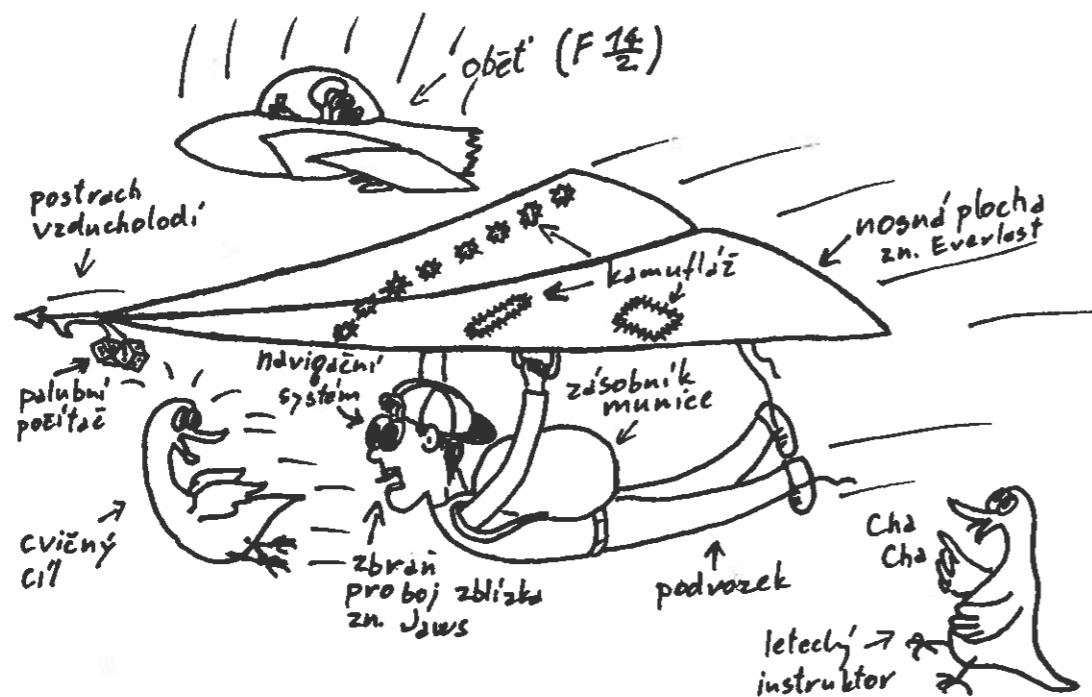
Jedná se o hornoplošník s deltovitým křídlem, poháněný spalovacím motorem o výkonu 1KW/h. Podvozek je nezatažitelný, ale zase má kolečka. Posádka je dvojlenná, pilot sedí v pohodlném křesle a střelec s brokovnicí (pro větší rozptyl) stojí na stupátku za sedačkou. Střelec ale způsobuje naklání rogalu směrem dozadu, proto bude rogal vystřelováno do vzduchu parními katapulty stejné konstrukce, jaké jsou na letadlové lodi Admirál Kuzněcov. Výzbrojí je již zmíněná brokovnice a papírové pytlíky s připínačky, které mají smrtící účinek na nekryté cíle. Navigační soustava funguje na principu oči-mapa-kompas.

Výhodami tohoto letounu je malá odrazová plocha na radaru, velká obratnost, velká rychlost a také počet - letka bude disponovat při počtu pilotů (2000) tisíci letadly, což je největší letectvo v historii vůbec. Šestá stíhací bude dislokována v Hradci Králové, odkud bude moci zasáhnout při příznivém větru kdekoliv až k Liberci. Transport letounů obstarají upravené žiguly.

Tento letoun poskytne našemu letectvu nezvyklou sílu, možnost rychlého úderu a nakonec obdržíme letoun srovnatelný se všemi západními typy (od Verdunu). To nás opět vyvýší mezi letecké velmoci a vrátí letectvu prestiž. Amen.

Kytlička

*Tento článek nemá v úmyslu jakýmkoliv způsobem upozorňovat na žalostný stav naší armády. Veškeré ztráty na cti a případné poškození pověsti naší armády nebylo autorovým úmyslem a je tedy čistě záměrné.*



# Medvědi

Život nám přichystal mnohé nástrahy, útočící dnes a denně na naše životy. Ať už se jedná o silniční provoz či politiku, musí být člověk náležitě vybaven určitými schopnostmi a hlavně vědomostmi, aby mohl přežít. Jedním z těchto nebezpečných jevů jsou medvědi. Byť se jedná o hrozbu méně obvyklou, než je například pád ze schodů, může být o to zákeřnější, a proto je třeba se na ni řádně připravit. Nejdůležitější je rozpoznat nebezpečí a tedy poznat medvěda. Medvěd je zvíře zpravidla velké, huňaté, má čtyři nohy, dvě uši a plnou hubu zubů. Přesnější popis ochotně poskytne profesor Jansa. Výskyt medvědů je omezen na odlehlé oblasti (např. Arktida), přírodní parky a rezervace (Yellowstonký národní park v USA - zdravím Médu Bědu!), horské rekreační oblasti (na Slovensku - u popelnic), hradní přikopy (Český Krumlov) a na zoologické zahrady (v Děčíně).

Riziko napadení touto šelmou lze tedy minimalizovat nenavštívením uvedených oblastí a též nepadáním do medvědích výběhů. Pokud se ale těmto oblastem nemůžeme, nebo nechceme vyhnout, měli bychom se řídit následujícími pravidly:

1. Ještě jednou přehodnotíme výskyt v dané lokalitě.
2. do přírody chodíme ve velkých skupinách. Tak se pravděpodobnost sežrání určitého jednotlivce výrazně snižuje.
3. Snažíme se dělat co nejvíce hluku, neboť medvěd je plachý
4. Snažíme se dělat co nejméně hluku, být nenápadní, neboť medvěd je nesmírně zvědavý
5. Jídlo nezavěšujeme na stromy, aby jej medvěd nemohl sežrat, ale naopak jej necháváme na zemi. Na stromy pak zavěsíme sami sebe a doufáme, že se medvěd spokojí s tím, co jsme nechali dole.
6. Vybavíme se medvědim sprejem, který lze dostat v každé prodejně s potřebami pro lov medvědů. Z dalších sprejů lze doporučit pouze ústní dezodorant, a to pro případ, že by medvědovi při bližším setkání smrdělo z huby. Co dělat, setkáme-li se s medvědem

tváří v tvář.

1. medvěd nepoužívá ani základní mimiku, a tak těžko odhadneme, chystá-li se zaútočit. Proto bez váhání prchneme.

2. Spatříme-li medvěda dříve než on nás, lze s jistotou říci, že nám tato strategická výhoda nevydrží dlouho, proto okamžitě utečme.

3. Dívá-li se nám medvěd do očí, není výhodné mu pohled opětvovat. Nejedná se sice o výzvu jako v případě psů, ale připravili bychom se tak o drahocenné okamžiky při útěku.

4. Potkáme-li spícího medvěda, nesnažíme se ho vzbudit. Zvládne to i bez nás a navíc bychom mohli přijít o příležitost k úprku.

5. Pronásleduje-li nás medvěd, snažíme se mu klást do cesty různé překážky. Ideální případ nastane, je-li mezi námi a medvědem hluboký příkop (např. Mariánský)

6. Při obraně před medvědem zásadně nepoužíváme zbraně, neboť medvědi jsou chráněni. Pak bychom se dostali do spárů ochránců přírody, kteří jsou mnohdy nebezpečnější.

7. Víme-li, že nemůžeme medvědovi uniknout, hrajeme mrtvého brouka. Zahrajeme-li ho dobře, medvěd nás nechá být, neboť není hmyzožravec.

Doufám, že tato třináctka rad vám pomůže přežít o něco déle. Zbývá ještě poslední doporučení: Sežere-li vás medvěd, zamyslete se nad tím, kde jste udělali chybu a zkuste to znovu. Hodně štěstí!

Medvěd

- Děle se o své vědomosti. Je to způsob, jak dosáhnout nesmrtelnosti.
- Budte ohleduplní k Zemi a sobě.
- Modlete se. Je v tom ukryta skrytá síla.

Zdobí mne žlutá stužka, vyjadřující mou sílu. Má stejný účel jako korunovační klenoty králů. Zdobí mne červená stuha. Symbolizují krev, kterou bych nejraději prolévala. Rudá je mojí nejoblíbenější barvou, miluji ji tak, že ji rozdávám každé, které se dotknu. Zdobí mě modrá stuha. Je to barva stejně chladná jako já.

## Pomlázka

Jsem silná mladá a žádaná, Vyrobili mě ve středu, ve čtvrtek mne prodali, v pondělí budu vládnout a zemřu. Budu - li však výjimečně krásná, pak mne nechají žít věčně. Spletli mne z osmi proutků. Prolíná se ven mně osm životů, mám osminásobnou chuť vládnout a trestat. Jsem elegantní se svým pravidelným tvarem těla, vyzývavými křivkami. Chladně jsem čekala, než vyrostu, než mne najdou, než mne prodají, teď už jen klidně spřádám plány na svůj velký den. Zdobí mne zelená. Barva přírody, prostředí, z kterého pocházím, jehož jsem součástí a do něhož se jednou vrátím. Zdobí mne bílá stužka. Je to nevinnost, stejně čistá jako já. Jsem stejně čistě bílá jako ona teď, když tu čekám se svými krvavými úmysly. Na povrchu líbezná jako bílá stuha, co mne zdobí! Čekám na svou chvíli, budu nejbarevnější, svázaná. Až přijde pondělí. P - jako poprvé. O - jako obavy, které vzbudím. N - ne, nebudu mít slitování. D - dočkám se brzy. E - elegance mých pohybů. L - láska, protože jí jsem projevem. Í - jsem já se svým štíhlým tělem a duhovými vlasy. V pondělí mi bude ležet svět u nohou. A pak. Pak mne vloží do země, abych byla věčná. Dám veškerou svou do život, do růstu. Budu matkou takovým jako já, budu božský ve svém mateřství a budu pyšná na své děti s žlutou, červenou, modrou, zelenou a bílou barvou v duši.

Jana Rostová

- Nikdy neskákejte do řeči, když jste káráni.
- Myslete si svoje.
- Nevěřte nikomu, kdo nezavírá oči, když ho libáte.

# Irish pub

Před čtyřmi roky, přesně 7. června, začal pan Džupin realizovat myšlenku vytvořit Irskou hospodu. Spolu se svým přítelem, bez pomoci nějakého designera a stavebních firem, které byly příliš drahé, interiér sami navrhli, vše postavili a postupně zařídili.

Inspirace pocházela například ze zahraničních pubů a dále z irských a anglických hospod, které v tu dobu již v Praze fungovaly.

Co se ale jen tak nevidá, je způsob pojetí tohoto "pubu". Hyberbolou by se dalo říci, že se jedná o galerii, protože jak zdi, tak stropy jsou ověšeny artefakty různých původů. Na stropě je obrovský vycpaný pták, na zdech pak desítky obrázků a originální cedule z irského pivovaru, kde se vaří proslulý Guinness, který je k nám do Liberce dovážen z Pražského skladu. Velmi nevšední výzdobou jsou různé šicí stroje, kondor s doutníkem, panenky, lesní roh, několik starých hodin dnes již historické kuchyňské potřeby (mlýnky na maso,

hmoždíře...). Vzhledem ke stáří "vystavených exponátů" je jejich hodnota nejspíše velmi vysoká. Jediným problémem je malý prostor, který se počtem obrázků a dalších doplňků ještě zmenšuje a tak se člověk musí stále koukat, aby o něco nezavadil, což musí být, především v nočních hodinách, velice problematické.

Nejpoužívanějším materiálem je v irské hospodě jednoznačně dřevo: od podlahy, přes židle až po doplňkový nábytek. Sepjetí s přírodou po irském vzoru (vzpomeňte na Kelty) je tedy velice silné.

Nevšednost, v které vyniká Ambiente nad ostatními restauracemi je přesně to, v čem vyniká Irish pub nad ostatními hospodami. Velice rodinná atmosféra, kterou vytváří dvojčlenný personál středního věku potěší především náročnější a svým způsobem avantgardní střední generaci lidí, kteří našli místo, kde cítí pohodovou atmosféru. Proto zde nedochází k žádným hádkám a rvačkám, zákazník si sem jde odpočinout a prožít něco "duševně zajímavé-

ho", jak uvádí sám pan Džupin. Důkazem toho jsou návštěvníci z dalekého okolí, kteří při návštěvě Liberce nevahají a Irskou hospodu navštíví, a to nejen proto, že se nachází v klidné části centra. Posezení tohoto druhu totiž může nabídnout podstatně více.

Jak se za krátkou dobu této rubriky stalo tradicí, nezmiňujeme se na tomto místě o kdejaké zaplivané diře ale o místech trochu na úrovni, kam nechodí člověk chlastat ale posedět. Každý, kdo sem tam něco navštíví a drží si o různých hospodách, restauracích a barech přehled, jistě Irskou už navštívil, ale určitě neudělám chybu, když ji doporučím i dívkám či dokonce lidem o generaci starší než jsme my. Zaručuji příjemný zážitek, ale pozor! Za oblibenost se platí (také doslova) a to především téměř permanentní nabouchaností prostor.

Musíte to zkusit a zkusíte...

*Petr Váňa*

**Irish pub (Pander's pub)**  
Bednářská 91/6, Liberec 2  
Otevírací doba: Po-Ne 16-24



FOTO: Petr Váňa

# KDEPAK CENZURA!

Přenesme se z hlubin filosofických disputací a výšin politických důsledků pokusů o cenzuru Internetu k praxi a mrkněme se, jak může být vlastně cenzura internetu prováděna. Průměrný uživatel, který přijde do styku s omezením přístupu, je a) čtenář některé obzvlášť zavrženíhodné usenetové skupiny, jež mu jeho newsserver odmítá poskytnout, b) zaměstnanec firmy omezující čtení Penthousu v pracovní době a c) dítě, jehož rodič se obává o potomkovu mravnost. Poslední skupina je co do počtu "postižených" suverénně na vedoucím místě, navíc celá problematika výchovy a ochrany dítěte je v dnešním postmoderně-relativistickém světě složitá a tak není divu, že už běží řada projektů, snažících se tak či onak děti před tím nebezpečným Internetem ochránit.

Používané techniky, jak oddělit vadné stránky od bezpečných, se dají rozdělit zhruba na tři části. První možností je nechat to na providerovi, který má nainstalován firewall (pěkným příkladem je např. WebNOT na [www.rap-tor.com](http://www.rap-tor.com)), jenž filtruje přicházející dokumenty podle jejich URL a vyřazuje ty, které má obsaženy v seznamech sajtů nevyhovujících například z hlediska násilí, obnaženého lidského těla, satanismu, drog, extrémismu... Toto řešení nejspíše použijí zaměstnavatelé, požadující zvýšení produktivity práce, školy a další globální instituce.

Druhou možností je nechat aktivitu na autorovi stránky - existují projekty různých digitálních certifikátů, potvrzujících, že stránka je uspokojivá, ale k tomu se ještě vrátíme.

A konečně třetím způsobem je 'udělej si sám', metoda přenášejíci zodpovědnost na uživatele či rodiče, kteří by si měli zakoupit některý z mnoha tzv. filtrovacích programů, ochraňujících jejich děti před nežádoucími dokumenty. Drtivá většina tohoto softwaru (informace o něm jsou dostupné např. na <http://www.cnet.com/Content/Reviews/Compare/Safesurf/>) pracuje na principu blacklistů neboli seznamů zakázaných adres. To je ovšem zcela nedostatečné, neboť denně přibývá cca 3 000 takovýchto ošemetných dokumentů a sledovat neustále se rozrůstající Web je prostě nemožné, takže většina programů navíc také prohledává. Slídí v URL, které zadáváte, zkoumá vyhledávací

řetězce odesílané k Altavistě a prohlíží obsahy natažených stránek. To samozřejmě vyžaduje udržování seznamů ošklivých slov, a jelikož neexistuje způsob, jak provádět sémantickou analýzu textu, řada programů zablokuje i zcela nevinné sajtů.

Prohledávání dokumentu je ovšem ten lepší případ. Horší je, naistaluje-li pfsný rodič program na principu whitelistu, tedy umožňující přístup jen na vybrané stránky.



Od takového počítače se WWW může zdát jako zoufale malé a chudé místo. Určitá skupina programů oba přístupy kombinuje a snaží se, kromě rušení přístupu, také nabídnout šklebákům spoustu míst, kde se mohou dobře pobavit (například Internet In A Box for Kids).

Mladí surfaři jsou ovšem technicky zdatní a nedělá jim problémy některé programy obejít. Známý je případ poměrně úspěšného programu Cybersitter, který drze spoléhá na to, že uživatel neví nic o IP protokolu a nebrání v přístupu po zadání číselného ekvivalentu vadné adresy. Snad i proto je často požadovaným rysem filtru jeho transparentnost, aby teenager nevěděl o blokování přístupu. Například program NetNanny shodí bez varování spojení pokaždé, když se na stránce objeví závadné slovo.

Jinou skupinou hlídačů jsou programy monitorovací, které přístup neblokují, ale logují - kdo, kde, co, kdy, pravidelně stáhneou obrazovku.

A nyní několik slov o zcela opačném přístupu, výše zmíněném certifikování. To snímá břemeno cenzury z rodiče, učitele či zaměstnavatele a přesouvá ho na samotného autora stránky. Idea je jednoduchá: již příští verzi MSIE a Netscapu obohatíme o kontrolu, zda má stahovaná stránka správnou

certifikaci. Po světě již existuje několik organizací (nevýdělečných, samozřejmě), které jsou pro dobro zbytku světa ochotny stránky číst, hodnotit a obalovat digitálním podpisem, zaručujícím jejich autenticitu. Stane-li se registrace stránek dobrým zvykem, pak si jistě přijdou i na pěkné peníze. Praktická neuskutečnitelnost takového úkolu se však zdá zjevná: Tito dobrodinci sice tvrdí, že dokumenty budou číst, ale to při rozloze a růtu webu nelze zvládnout. Budou tedy používat nějaký automatizovaný systém,

který bude jistě možné oblafnout, a který sám bude opět dělat chyby. Nicméně cosi takového už je v provozu; kliknete-li si například na encyklopedii sexuality na [www.sexualitybytes.com.au/](http://www.sexualitybytes.com.au/), uvidíte vás ikonka "We rated with RSACI" a dvojitý úvod pro mladistvé a dospělé.

Tim se dostáváme k dalšímu důležitému pojmu dnešních dnů, ratingu. To znamená měření škodlivosti stránek, kterému by se měla v budoucnosti veškerá pavučina podrobit. Výše zmíněná encyklopedie vás kupříkladu informuje, že Violence: 0, Language: 0, Nudity: 3, Sex: 3, což ve čtyřtupňovém hodnocení RSACi znamená nenásilné, slušně se vyjadřující, úplně nahaté se sexuálními dotyky. Zdůrazňovat, že takové hodnocení podléhá subjektivním pohledům, závisajícím na složení komise, snad ani není třeba. Podaří-li se ale prosadit ověřování digitálních podpisů stránek do běžných browserů, průměrný uživatel bohužel jinou volbu mít nebude. Procento síťů, kterými nelze na netu manipulovat prostě proto, že jsou to počítačovní hackeři a na cenzurní či jinou past ihned vymyslí protilek, se stále zmenšuje.

Zase tak rychle se však certifikování, doufejme, neprosadí, stále totiž zůstává mnoho neřešených problémů - například jak se vypořádat s dynamicky generovanými stránkami (výstupy CGI skriptů, mj. odpovědi vyhledávacích strojů) či dokumenty v jazycích jiném, než je angličtina. Nemluvě o problémech s automatickým certifikováním stránek, které jsou převážně vizuální.

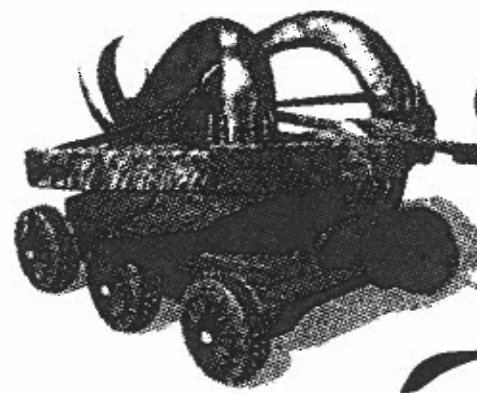
Srovnáme-li domácí filtrování versus certifikáty vyjde to nastejno. V obou případech je velmi snadné z vyššího principu mravního (čti politického) přidat do blacklistů (či neudělit známku) třeba Hnutí Duha.

*Milka Misková*

# UJEN MALE FLIRTOVANI V ZAJMLI VASICH DITEK

FOTO: Tony Stone Images, článek byl převzat z časopisu Internet





# Spellcross

Voják stál na kopci a dalekohledem pozoroval údolí, kde se střetli jeho vojáci s vojáky Druhé strany. Dunění děl přehlušovalo nelidské skřeky podivných zrůd, které se ve vlnách valily k jeho pozicím. Tanky Leopard střelily 120mm děly do houfů ohromných rytířů v modrých brněních, kteří se, nedbajíce na ztráty, hnali k obrněným transportérům a zakopaně pěchotě pod kopcem. Voják těžce polkl. Situace se stávala neudržitelnou. Ka-orci téměř pronikli obranou majora Steinera, který je za ohromných ztrát na obou stranách zahnal zpět za řeku. Nemrtví zmasakrovali průzkumníky a vrhli do vesnice, kterou vojáci měli chránit. Voják už poslal četu plamenometčků podporovanou obrněnci na pomoc zoufalým zbytkům odporu ve vesnici. Nejspíš stejně dorazí pozdě... Voják zbystřil. Oblaka dýmu se zvedla a voják spatřil na protější kopci nepřijemný výjev: orci v ostny pobitých zbraních se valili z kopce, spíše než dobrovolně ve strachu před imponantní postavou nekromanta, který jim naháněl větší děs než tanky a děla Alliance. Voják si otřel zpcené čelo. Doufám, že posily dorazí co nejdřív, protože jinak jsme minulostí...

**N**edávno se mi dostala do práce (konečně) vynikající strategie slovenského původu Spellcross. Abych nestránil, je to už delší čas, co vyšla, ale pochybuju, že ji málokdo z vás hrál, takže jsem vzal na svá bedra odpovědnost sesmolnit recenzi.

Takže, co je ten Spellcross vlastně zač? Ti, kdo hráli UFO: Enemy unknown (Hrál. 16 hodin v kuse! PV) mají vystaráno. Ty, komu se tak nepoštětilo nyní zasvětim do tajů... ehm strategie. Takže, Spellcross je tahová strategie likvidačního typu. Tzn., že válčíte proti odpornému, hroznému a děsnému protivníkovi, v tomto případě proti zrůdám jako vystřiženým z fantasy románů. Proti vašim letadlům, tankům a dělům stojí rytíři se sekýrami, houfy kostlivců, golemové, Mri démoni a jiní přátelští tvorové. Ti nemají na práci nic jiného, než že se vrhají proti hlavním děla a ve volném čase ubližují lidem. Nejsou to dobří tvorové. Cháhá! směje se teď náš vojenský kroužek při představě bezmocně upečených potvůrek. To bude sranda, rozšortujeme je na hadry! Ale kdepak. Spellcross je totiž neuvěřitelně obtížný.

Základem všeho je boj. Ten se odehrává na velmi pěkně zpracované mapě. Lesy, domečky, potůčky, orčkové - vše je detailně a hezky vyrenderováno, terén je plný kopců, prohlubní, říček a je radost rvát se o každou vyvýšeninu ve snaze získat lepší palebné postavení. Ze všeho nejvíc terén připomíná Transport

Tycoona. No a v tomto hezkém terénečku přesunujete svoje

vojáky, případně útočíte. Boj probíhá na tahe, přemístíte jednotky, vystřelíte a po vyčerpání bodíků dáte slovo počítači, který udělá to samé. A tak se vybijíte, plánujete až do totálního zlikvidování Druhé strany. Ještě důležitější je část mezi bitvami. Zde máte mapu s územími, která vlastníte nebo která by bylo radno dobýt. Zkoumáte různé užitečné věci, kupujete jednotky nebo je opravujete a podle zpráv rozvedky se rozhodujete, kam vyrazit za zábavou. Přijemné je, že i protivník dělá to samé, takže může vpadnout na vaše území a to se pak lépe bojuje. Když máte jednotky pro obranu, je to dobré, území můžete rovnou bránit, pokud ale vaše tanky zrovna mydlí protivníka jinde, je zpětně dobytí území problematické. Protivník obsadí ta nejlepší místa pro obranu a šplhat se za mágy do kopce je vskutku nemilé. Nezřídka ustoupíte a zkusíte to jinak/jindy.

Ztráta území je ale věc krajně nepřijemná. Na území jsou většinou továrny a vesnice, které vám plní kapsu. Bez území tedy nejsou peníze na výzkum a válečnou mašinérii. A bez peněz dlouho nevydržíte.

Není to ale vůbec med. Protivník má početní a kvalitativní převahu a porazit ho, to chce myslet. Po realtimovém klikání a taktice nás mnoho z realtimových strategií je takováhle hra do slova

závar na mozek. Nepřítel se vždy vytasí s něčím novým a je jen na

vás, jak si s tím poradíte. Po počátečním šoku z katapultů přicházejí golemové, Mri démoni, mágové, démoni a draci. Porazit oponenta je záležitost kooperace všech jednotek - samotné tanky by např. duchové proměnili bez podpory plamenometů ve vraky plné mrtvol. Při troše štěstí a rozumu se to ale dohrát dá, např. ztráty v jedné z pozdních úrovní hry činily 281:1 pro mne. Jednotky se trénují a zlepšují, takže s pozdější armádou supermáňů zas není tak moc věcí, které byste neporazili.

Kromě velmi pěkné grafiky, na hru našich zeměpisných končin neobvyklou (Agent Mlíčňák, Polda apod.), disponuje Spellcross velmi dobrým namluvením jednotek v češtině (absolutně nejlepší hlášku má komando: „Problémy?“), kvalitními zvuky (zkuste ve vesnici brouzdat okolo kostela) a skvělou hudbou. Prostředí jsou rozmanitá - čekají vás bažiny, lesy, pouště, hory a zničená města - nádhera!

Příběh popisující invazi magie do našeho světa je vyprávěn animacemi, které jsou poměrně na úrovni, ale i zprávami ze štábu a od jiných generálů v průběhu misí apod. Navíc je celý příběh patřičně ponurý a depresivní, plný zvratů - není neobvyklé, že vše, co jste pracně budovali, je převálcováno a zničeno tisíci orků a vy můžete začít znovu - a prý to má mít velmi chmurný konec. To je jednoznačně plus.

Hardwarové nároky jsou adekvátní. Vystačíte si s 486/100MHz, čtyřrychlostním CD-Cikánem a 60-ti MB na disku. Hra běží pod DOSem, ale bez problémů ji spustíte i pod W95. S mou grafickou kartou si hra zjevně nerozumí, ale ostatní budou v pohodě. Jen já mám počítač pacifistu, který se snaží překazit hraní válečných her, a mně nezbyvá nic jiného, než psát recenze.

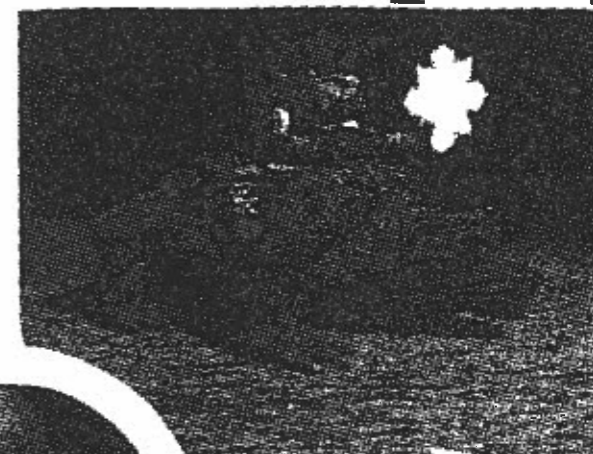
Zápory jsou. I když se jedná o druhou nejlepší hru českého/slovenského původu, má pár chybek. Kromě obtíž-

nosti je to nemožnost libovolně ukládat pozici v průběhu bojů. Máte jen čtyři pozice na uložení a šmytec. A navíc se přepisují, takže musíte opravdu přemýšlet, kdy hru uložit a kdy ne. Vzhledem k tomu, že často stačí s tankem popojet o jedno políčko dál a můžete hrát misi od znova, je to nemilé. Občas se také překlíknete a můžete se stát, že nechtěně pošlete drahý tank kamsi mezi protivníky a je vymalováno, takže možnost zrušit poslední krok (jako to šlo u Steel Panthers 2) by také šikla. Další malou chybku rybkou jsou návrhy některých jednotek. Autoři nám malují protivníka jako samotný děs z pekla, ale na druhou stranu orci na vlčích připomínají zelená prasata na různých prasatech, nekromant v důstojné póze je důstojný, dokud se nezačne hýbat... Naštěstí tam většinou dlouho nestráší, takže je to OK. Nepřítomnost manuálu také není nejlepší, než jsem přišel na to, že jednotky mohou vylepšovat a že se nepřátelské jednotky nikde nelíhnou, musel jsem hrát od začátku. Ale nakonec na všechno stejně přijdete, takže to není kdovíjaké minus.

Takže to shrnu na hromady. Spellcross je těžká, ale skvěle hratelná tahová strategie s vynikající a detailní grafikou, gut hudbou a zvuky, navíc v češtině a za velmi přijatelnou cenu.. Takže berte.

*Kytilka*

Voják odpočíval opřen o svůj džíp. Nad údolím hřměly vrtulníky a kroužily jako supi nad zničenými stroji, mrtvými orky a troskami ne-daleké vesnice. Smrt přišla do údolí, ale dnes vyhráli lidé. Stovky mrtvých orků ležely pod modrou oblohou a jen mouchy a průzkumníci jim dělali společnost. Bitvu jsme vyhráli, ale válku? Voják se uškříbl. I válku vyhrájeme. Určitě...



## Murphyho počítačové zákony

Základní poznatek počítačového průmyslu: V životě existují jen dvě nezvratné pravdy: 1. Počítač slouží člověku. 2. Země je placka.

Základní pravidlo každého uživatele počítače: Mechanismům nikdy nedej najevo, že spěcháš.

Poznatek architektů a programátorů: Kdyby architekt stavěl tak, jako programátor dělá své programy, mohl by jeden datel zbořit celé město.

Poznatek o akcelerátoru grafiky ve Windows: Nepoužívej násilí bez rozmyslu. Vezmi si větší kladivo.

Gertin poznatek o smyslu počítačů: Tak má konečně i mužský někoho, kdo ho na slovo poslouchá.

Karinin poznatek o rozdílu mezi člověkem a počítačem: Počítače jsou nespolehlivé, lidé taky. Počítače jsou při tom jen podstatně důkladnější.

Přesnost: Za přesné definovaných podmínek jako teplota, vlhkost, tlak apod. bude počítač dělat přesně to se mu líbí.

Poslední důsledek: Chybové hlášení je nejpodlejší pomsta tvého počítače.

## Zprávy, na které čekáme

- (P)řeruší, (Z)novu, (C)hybu odstranit velkým kladivem?
- Stiskněte F13 ke startu inteligentního testu.
- Chybné nebo chybějící kafe. Uživatel se zastavil.
- Chybný nebo chybějící ovladač myši. Přivolat kočku (A/N)?
- Chyba 152: Windows 98 nefungují.
- Klávesnice nenalezena. Stiskněte F1.
- Systém s klimatizací. Prosím neotvírejte okno.
- Vložte do svého CONFIG.SYS údaj: chyba=0.
- Windows Error: 004-chybné hlášení chyby.

*Pavel Macháček*

# Mám středoškolské vzdělání, ale...

Připadala vám titulní strana vtipná? Smáli jste se nad fotkou mladého „houmlesa“? Zamysleli jste se nad tím alespoň trochu?

Mnozí jste si jistě všimli několika citátů vztahujících se k „reklamní“ kampani firmy Benetton. V citátu Oliviera Toscaniho je zmíněn umývač oken - v reklamě. Věc nevidaná, mnohými osobnostmi reklamy odsouzená, opovržená, nevkusná, kazící jméno tomuto oboru. Pouhé zobrazování reality, nemocných AIDS, hrobů obětem 2. světové války, mužských a ženských pohlaví, to vše zvířilo po mnoho let klidnou hladinu reklamního světa.

Vždy se jednalo o přesudky, lenost myslet, skrývání utrpení způsobené lidmi samými.

Naše obálka je také forma protestu, avantgardy. Jednoznačný odkaz na Benetton upozorňuje na to, co nás již mnoho let páli. Nezaměstnanost, bezdomo-

vci, závist, chudoba a celková krize. Nevyděláváme, neplatíme nájem, nežijeme děti. Studujeme. Studujeme, ale začínáme vidět svět očima dospělých. Klademe si otázky, které končí na začátku našeho problému: co bude, až dostudujeme střední, vysokou školu? Budeme se umět prosadit, uchytíme se, umíme to, co potřebujeme? Neskončíme taky na ulici?

Jistě si všichni přiznáte, že naše školství je v krizi. A to v krizi způsobené nedostačujícím systémem výuky, ztuhosti zastaralé metodiky vzdělávání, neschopnosti přijmout moderní trendy ve školství (kolik učitelů se zajímá o nové progresivní směry výuky několik let fungujících v západních zemích?) a nedostatečné technické vybavenosti škol. Celý český systém se od dob Marie Terezie snad nezměnil. Je tragické, že osnovy jsou stavěny s cílem „nacpat“ do studentů co nejvíce látky bez ohledu na využití v praxi. „Nalejvací systém“ nutí studenty k učení se bez hledání hlubších souvislostí a způsobem: napsat test, strčit tahák do kapsy, vše zapomenout - další hodinu repete“. Dochází tak ke znehodnocování celého výukového systému. Nejhorší je, že si tento fakt už mnoho pedagogů uvědomuje, ale stále se jede podle osnov a tabulek (ruku na srdce: kolik z vás se snaží v závěru roku dohnat vše, co ještě v osnovách zbývá?).

**Časopis Quo**  
č. 25, květen 1999,  
**článek Fluktuanti:**  
„Naše školy mají tendenci stát se samoúčelem. Všechny přitom hlásají, jak jsou skvělou přípravou pro život. Tím životem myslí zaměstnaní. Toto bezděčné rovnítko svědčí o tom, jak málo vědí o životě.“

*Ale ani s přípravou na zaměstnání to nesejde. Vystudoval jsem dvě vysoké školy. Když jsem chtěl obstát, musel jsem se naučit spoustu nových věcí a to, co jsem znal ze školy,*

*mi bylo takřka k ničemu. Zvláště děsivé nám připadá to, jak se naše střední školy chlubí, že jsou dokonalou přípravou na vysokou školu. Když ale vysoká škola stylem práce připomíná mizernou střední školu, na co pak připravuje s ní srovnatelná vysoká?*

*A vůbec nejhorší je, že představa o tom, pro jakou školu nebo pro jakou práci někoho připravují, se na našich školách řídí matnou vzpomínkou na téma chodu školy a podoby práce, kterou nejstarší členové sboru nosí v hlavě.“*

(Bohuslav Blažek)

Různí analytici potvrzují, že úspěšnost v zaměstnání bude velice závislá na všeobecném přehledu jedince a o to se, mimo mnoha dalších, snaží i naše škola. Přesto jsme toho názoru, že všeobecné znalosti končí mnohdy mnohem dříve, než u látky pro vysokou školu (viz. matematika v septimě-integrály). Další otázka spočívá v nutnosti studovat povinně deskriptivní geometrii (proč není volitelná pro budoucí stavěče či architektury?). Ve chvíli, kdy se již každý připravuje na svou budoucí specializaci, resp. vysokou školu, tedy v oktávě, ukrájí nám povinná fyzika kousky z koláče času tak hubeného pro maturanty. Rok před maturitou již mnozí vědí nebo alespoň tuší, že jsou humanitně orientováni. Tři hodiny matematiky, čtyři fyziky, tři chemie a dvě deskriptivní geometrie jim ale příliš

nenahrávají. Mnozí mohou oponovat, že v současné době jsou humanitní obory přeplněny a nedostatek studentů věd přírodních bude markantní. Nemyslíme si ale, že chybějící kapacity v těchto oborech je možné dohnat zvýšenou výukou a povinnými maturitami, např. z matematiky, ale právě naopak! Povinné maturity z matematiky přispějí ještě k větší neoblíbenosti tohoto předmětu. Zvláště v dnešní době computerizace jsou mnohé oblasti matematiky přežitě, protože stačí několik specialistů-programátorů, kteří základní systémy vytvoří pro mnoho dalších, jinak specializovaných uživatelů.

Zanedbávaná je například týmová práce (švýcarské školy využívají ve velké míře období našich projektů a to i v různých skupinách aby se prohloubila spolupráce), dále využívání informačních technologií, tvořivost, umění odhadovat zdánlivá fakta a dezinformace, schopnost kombinace informací a jejich aplikace na řešení problému. Vysoce je podceňován Internet (proč si najít něco rychle v síti, když se přeci mohou hrabat v městské knihovně?).

Cíl a smysl studia již desítky let vede studenty po špatné cestě honby za dobrými známkami, které znamenají (uměle vytvořený) úspěch. Důležité je např. znát jazykovou kompozici díla Karla Čapka, použít výrazové prostředky apod., ale málokdo se už zamyslí nad myšlenkami v díle obsaženými. Kdo by se také nad skripty zamýšlel, když se musí naučit deset modelů orbitalů, aby měl dobrou známku, nevypadal jako blbec a mohl se zařadit do konzumního stylu života, stereotypní mašinerie, což se praktikuje obzvláště na jiných libereckých gymnáziích (výuka zde připomíná zpracovávání masa).

Viděli jste film Jsou mezi námi? Všude se tam vyskytovaly tabule „Poslouchej, nepřemýšlej, konzumuj!“ Nespočívají kritéria dobrého

vzdělání ale v něčem úplně jiném?

Další poměrně ožehavá otázka se týká financí. Bohužel jsem dosud nepochopil funkci stolečků v chemické laboratoři, kde jsem osobně nedělal za celý rok jedinou laboratorní práci (v mém případě lze tento fakt částečně zdůvodnit ohledem na probíranou látku). Samozřejmě, že profesor potřebuje určité technické zázemí, ale nutnost barových židliček

(z kterých neskutečně bolí záda), umyvadel, plynových hořáků... mi stále uniká.

Považoval bych za užitečnější věnovat vložené prostředky do počítačové učebny a dát větší důraz na práci s moderní technikou (Windows 95/98 jsou dnes v každé

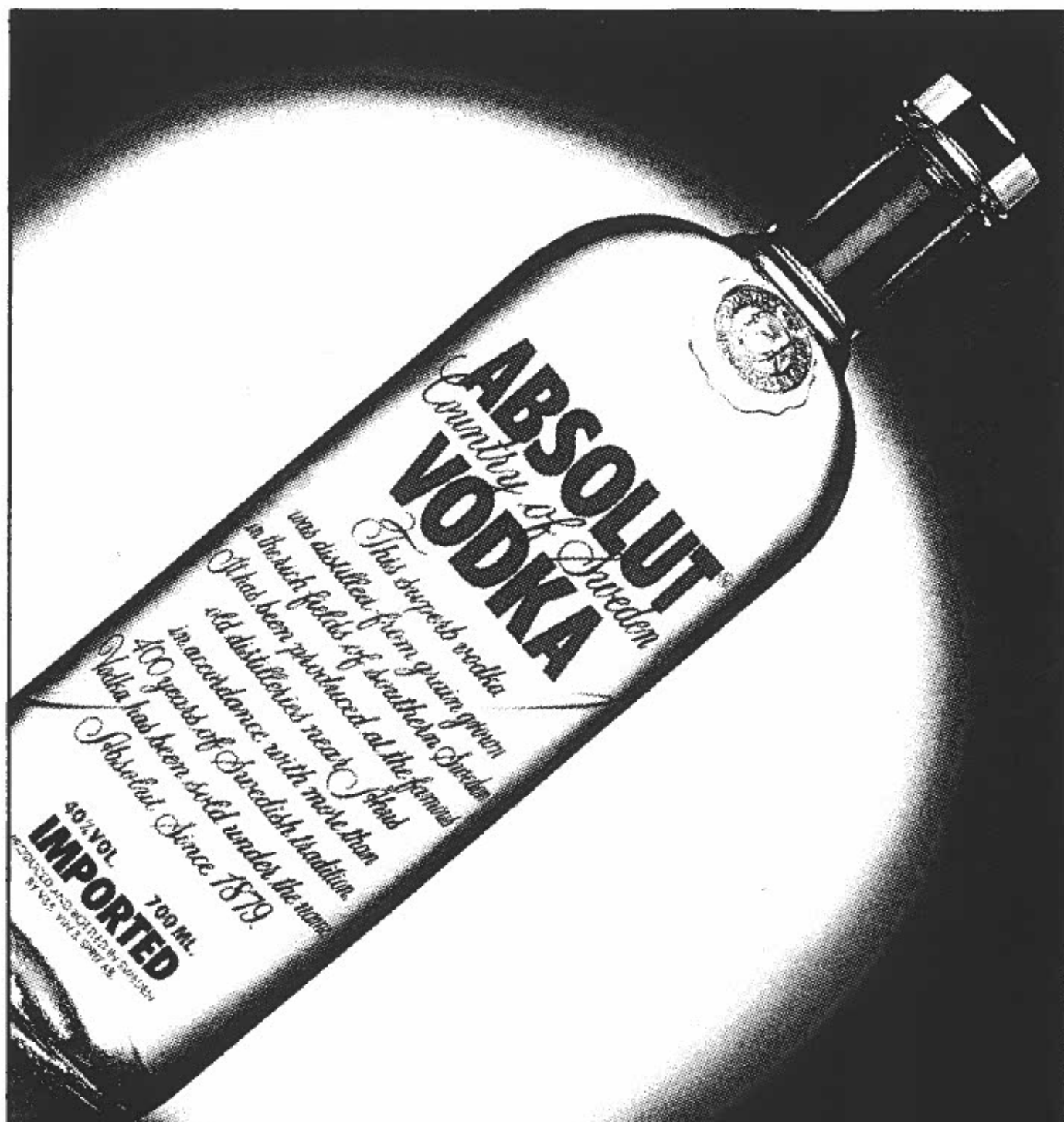
kanceláři, v naší učebně jsou nainstalovány na jednom jediném počítači). Jistě lze představit využití a možnosti techniky i z jiného pohledu než skrze Text602.

Naše redakce uznává, že náprava problémů zde uvedených je velmi náročná a mnohdy nákladná, naším cílem nebylo poškození nějakého předmětu či profesora, ale POUZE upozornění na mnohá, dlouho obcházená tabu našeho školství. A konec konců naše vzdělanost je zájmem nás všech. Stačí se poučit, zamyslet se nad smyslem studia a možná, že nebudeme mít za několik (mnoho) let koho na titulní stranu fotit.

P.S. Je nutno dodat, že naše škola patří v mnohém ke světlým výjimkám snažícím se tuto situaci zlepšit. V porovnání s nejmenovaným gymnáziem slavného libereckého rodáka (a nemáme na mysli Konráda Henleina - ten byl z Bratislavice) je Podještědské gymnázium svým přístupem příkladné. Přesto je stále co zlepšovat.

Petr Váňa,  
Ivan Borůněk





# ABSOLUT ERECTION.

Luštěňany - časopis závislý pouze redakce, jinak naprosto volné orientace. Číslo jedenácté, ročník 6., vydáno 21. června L. P. 1999; Šéfredaktor: Pavel „Medvěd“ Svoboda, redaktori: Ivan Bernátek, Jirka Cejnar, Petr Váňa, Magda Borová, Tereza Dlasková; intendant PG: prof. Emil Ubias; do tohoto čísla přispěli: prof. Dagmar Rajchertová, Pavel Macháček, prof. Emil Ubias, Martina Kousalová, Michal Černý, Anna Lauermannová, Roman Konvalinka, Blanka Schusterová; ilustrace: Pavel Svoboda; skenování: Pavel Macháček, Petr Váňa; grafika a sazba: Petr Váňa; tisk: Petr Váňa; reprodukce: Jungmann CLC, provozovna Palác Syner (Po-Pá 7<sup>30</sup>-18<sup>30</sup>, So 8<sup>30</sup>-12<sup>30</sup>); předběžná korektura: prof. Šiflová; poděkování patří Karolině Macháčkové za přepisování textů; vychází díky grantu Města Liberce a jiným sponzorům. Náklad 80 výtisků. E-mail: redakce - petr\_vana@oalib.hiedu.cz (manasek@hotmail.com), škola - pg\_lbc@edulib.cz Absolut mail: PG, Sokolovská 328, P.O. BOX 28, Liberec 14, 460 14